

कणम् । अपाकं स्वभावात्, विदोषलिङ्गम् सर्वेषां
कुडानां विदोषजत्वेऽपि उलुण्णदोषत्वयलिङ्गम् भावप्र-
वृत्तितम् । अतएव पूर्ववाक्ये उलुण्णैर्देरित्युक्तम् ।

काकणन्ती स्त्री ईषत् कणली निमीलनी कण-निमीलने
शट् ङीप् कुगतिष्ठ० कोः कादेशः । गुञ्जायाम्
सुशु० । तस्याः फलकोपस्थेऽभिमीलनात्तथात्वम् । “कोष्ठं
गत्वा क्षोभयन् यस्य रक्तं, तच्चापश्चात् काकणलीप्रका-
शम्” सुशु० स्वार्थे कन् । काकणलिकाप्यत्र रत्नमा० ।
काकणशब्दे उदा० । “रक्तजानि न्यस्योपरोहविद्रुमका-
कणलिकाफलसदृशानि” सुशु० ।

काकतालीय न० अवितर्कितसम्भवतुल्ये यादृच्छिकत्वादे
तदुत्पत्त्यादियथा “समासाच्च तद्विषयादिति” पा० ७ ।
अस्मादेव ज्ञापकादिनाथैः सह सुपेति वा समासः, हावि-
वार्यैः काकागमनमिव तालपतनमिव काकतालम् काक-
तालमिव काकतालीयम् वृत्तिविषये काकतालशब्दे
काकतालसमवेतक्रियावाचिनौ तत्र काकागमनं देवद-
त्तागमनस्योपमानम् तालपतनं दक्ष्यपनिपातस्य,
तालेन तु यः काकस्य बधः स देवदत्तस्य दक्षुना बधस्यो-
पमानम् इति वधादिः काकतालीयादिशब्दवाच्यः सम्प्र-
वृत्ते । काकतालसमागमसदृशश्चोरसमागम इति समासार्थः
तत्प्रयुक्तकाकमरणसदृशस्तु देवदत्तवधादिः रूपप्रत्ययार्थः ।
‘यच्चया मेलनं’ तत्र लाभो मे यच्च तद्वत्ते । तदेतत्
काकतालीयमवितर्कितसम्भवम् चन्द्राबोकः । “फलानि
काकतालीयं तेभ्यः प्राप्ता न बाध्यति” वेणी० ।

काकतिक्ता स्त्री काकमांसवत् तिक्ता । काकजङ्घायां भावप्र०
काकजङ्घाशब्दे विवृतिः । (कु च) ३ गुञ्जायां रत्नमा० ।
तयोः काकनांसतुल्यतिक्तत्वात्तथात्वम् ।

काकतिन्दुक पु० काकरूपजलरुक्तिन्दुतिकेन्दुकः, काकवर्णो
वा तिन्दुकः काकप्रियो वा तिन्दुकः । (कु चिञ्जिवा)
(माकङ्गातेऽं) इति च प्रसिद्धे कुपीलौ भावप्र० ।
तत्पर्यायगुणादि तत्तुल्यं यथा “तिन्दुको यस्तु कथितो
जलजो दीर्घपत्रकः । कुपीलुः कुलयः काकतिन्दुकः
काकपीलुकः । कुपीलु शीतलं तिक्तं वातलं मदकल्लपु ।
पादव्यथाहरं ग्राहि कफपित्तासनाशनम्” अत्र फल-
परत्वात् न० । [हेमच० ।

काकतुण्ड पु० काकतुण्डस्य वर्णोऽस्यस्य अच् । काकागुण्य
काकतुण्डफला स्त्री काकतुण्डमिव फलमस्याः । काकना-
शायाम् भावप्र० । काकनाशशब्दे विवृतिः ।

काकतुण्डिका स्त्री काकतुण्डस्य वर्णः अर्द्धफलेऽस्याः उन् ।
गुञ्जायाम् हला० ।

काकतुण्डो स्त्री काकम् ईषदकं ईषदुःखं तुण्डते तुडिङ्-बधे
अण् उप० स० पा० गौरा० ङीप्, सुगंध० षण् ईप् इति
भेदः । १ राजरीतौ न्यययोग्ये पित्तले (गिल्टीकरापित्तले)
तस्य स्वर्णरूपतया दर्शनात् दुःखनाशकत्वात् तथात्वम् ।
काकतुण्ड इवाकारोऽस्याः अच् गौरा० ङीष् । (केचो-
याठोटा) २ काकनासादृशे च ।

काकदन्तगवेपण पु० काकस्य दन्ताः सन्ति न वेति संशये
तत्र वर्णभेदस्य संख्याविशेषस्य च गवेपणमिव अनयैकः
प्रयत्नो यत्र । निष्प्रयोजनान्वेषणयुक्ते न्यायभेदे ।

काकध्वज पु० काकमोषज्वलं बाष्पं ध्वज इवास्व । बाहुवाग्नौ
त्विका० । तस्य सद्यद्वाद्गच्छन्त्या ज्वालयता जातवाप्यस्य
तत्कौतनतुल्यत्वात् तस्य तथात्वम् ।

काकनामन् पु० काकेनापि नाम्यतेऽसौ नम-ण्विच्-
कर्मणि ङुनिप् । वकहन्ते रत्नमाला तस्य मृदुशास्त्रेन
काकारोहणेनापि नामित्वात् तथात्वम् ।

काकनास पु० काकस्य नासा तद्वर्णः फलेऽस्य । विकङ्कत-
हन्ते (वृद्धि) राजनि० । तस्य फलस्य काकनासादृश्य-
लक्षणात्तथात्वम् ।

काकनासा स्त्री काकस्य नासेव फलमस्याः । काकजङ्घायाम्
(केचोठेङ्गा) । भावप्र० तदुपर्यायगुणाद्युक्तं यथा-
“काकनासा कषायोष्णा कटुका रसपाकयोः । कफघ्नी
वमनी तिक्ता शोथार्थः श्वित्कण्डुसुत्” स्वार्थे कन् । काक-
नासिका तत्रार्थे अमरः । सा च त्विहति राजनि० ।

काकनीला स्त्री काक इव नीला । जम्बुभेदे । राजनि० ।

काकन्दि(न्दी) स्त्री देशभेदे । वा ङीप् । तत्र भवा-
द्यर्थे दीर्घान्तात् वुञ् । कादन्तक तत्र भवे त्वि० । २ तद्देश-
वासिषूपाचारात् तेचायुधजोविनः । संघपरत्वे ततः दाम-
न्यादि० स्वार्थे ङ । काकन्दीय तद्देशवासिनि आयुध-
जोविषं वै ।

काकपक्ष पु० काकस्य पक्षः तदाकारोऽस्यस्य अच् । (काणपाटा)
काणजुलपी) प्रसिद्धे शिरोऽधःकर्षणार्थस्य केशभेदे । “स
वृत्तचूलश्चलकाकपक्षकैः” “काकपक्षधरेत्येव याचितः” “नौ
प्रणामचलकाकपक्षकौ” “काकपक्षधरेऽपि राघवे” इति
च रघुः “काकपक्षधरो युवा” पद्मपु० रामकवचम् ।

काकपद् पु० “पादौ द्वौ स्तम्भयुग्मस्यौ क्षिप्रौ लिङ्गं भगे
लघु । कामयेत् काशुकां कामी नम्भः काकवदो मतः”